

to første faser af flygtningenes ophold i Danmark. Efter forslagsstillernes opfattelse ville det bedste være, om kommunerne frivilligt påtog sig at anvise det tilstrækkelige antal pladser, og derfor er forslaget ikke i første omgang udformet som et lovforslag, der kunne give regeringen hjemmel til at pålægge kommunerne opgaven; men hvis dette viser sig umuligt, eller hvis et antal kommuner søger at unddrage sig denne i første omgang moralske forpligtelse, finder forslagsstillerne det nødvendigt at udstyre regeringen med en decideret hjemmel til at pålægge kommunerne at løse opgaven. Efter forslaget kan kommunerne selv vælge, om de vil anvise kommunalt ejede eller privat ejede faciliteter. Udgifterne betales efter samme regler som hidtil, hvorfor forslaget ikke vil medføre merudgifter for nogen offentlig instans.

Forslaget kunne udmøntes på den måde, at hver kommune skulle anvise faciliteter svarende til f.eks. 2 promille af befolkningstallet. Dette ville imidlertid indebære, at de mindste kommuner kun skulle skaffe 10–20 pladser, hvilket ville vanskeliggøre en praktisk og rationel drift af centrene. Derfor ville det være bedre, at alle kommuner eller i hvert fald de fleste kommuner skulle stille f.eks. 50 pladser til rådighed, også selv om flygtningetallet på denne måde ville udgøre 1 pct. af befolkningen. Forslagsstillerne finder under alle omstændigheder et sådant flygtningetal uhyre beskedent og har heller ingen betænkeligheder, selv om tallet måtte udgøre 2, 3 eller 4 pct. af en kommunes indbyggertal. Med det begrænsede antal flygtninge, der har ophold i Danmark, er der imidlertid kun undtagelsesvis begrundelse for en så stor flygtningeandel i en enkelt kommune.

Hvis hver kommune finder ca. 50 pladser og kommuner med mere end f.eks. 20.000 indbyggere anviser et yderligere antal, svarende til befolkningstallet, er der allerede en rigelig kapacitet. Men af hensyn til en rationel og fleksibel planlægning i Dansk Røde Kors og Dansk Flygtninge-

hjælp er en vis overkapacitet at foretrække, så organisationerne har valgmuligheder og kan klare de situationer, som følger af den ujævne tilgang af asylansøgere.

Forslagsstillerne er fordomsfrie med hensyn til forslaget konkrete udmøntning, og de ovennævnte talstørrelser skal derfor først og fremmest illustrere, at det akutte problem er beskedent, hvis de lokale myndigheder i højere grad inddrages i arbejdet og hver især yder et bidrag. Tallene illustrerer én blandt mange andre løsningsmodeller, og forslagsstillerne ønsker at understrege, at der udelukkende er tale om et eksempel, og at fleksibilitet er vigtigere end firkantede modeller. Det kan godt tænkes, at der findes kommuner, hvor det er uhenigtsmæssigt overhovedet at anbringe asylansøgere og flygtninge.

Forslaget indebærer således ikke, at alle landets kommuner øjeblikkelig skal gå i gang med at anvise pladser. Men så mange kommuner skal gå i gang, at der hurtigt fremskaffes kapacitet til at løse de nuværende problemer og samtidig opbygges en vis reservekapacitet. Inddragelsen af kommunerne også i denne fase af flygtningearbejdet tilsigter således primært at tilvejebringe et styringsinstrument, hvori kommunerne udgør den aktive og uadvendte faktor.

Forslagsstillerne håber, at kommunerne frivilligt påtager sig opgaven; men hvis en række kommuner søger at unddrage sig forpligtelsen, eller hvis f.eks. de velstillede kommuner bliver genstridige, er det af hensyn til helheden, flygtningene og de øvrige kommuner nødvendigt at skride til lovgivning.

I første omgang går forslaget imidlertid kun ud på at pålægge regeringen ansvaret; men det er en selvfølge, at dette ansvar må udøves i samarbejde med de enkelte kommuner, idet forslagsstillerne ikke har forventning om, at regeringen selv vil have mulighed for at løse problemet og fremskaffe den nødvendige kapacitet.